

ger maatte have for Affattelsen af Lovforslaget.

Der staar saa kun tilbage at omtale det, som jeg har hentydet til, nemlig det Spørgsmaal, som blev draget frem i det andet høje Ting om den teologiske Embedseksamen, idet jeg ganske skal lade Spørgsmaalet om kvindelige Præster ligge; det vilde føre for vidt, om vi ogsaa skulde debattere det, og der er jo ogsaa fremkommet tilstrækkeligt angaaende dette Tings Stilling dertil ved de Lovforslag, der tidligere har været fremme angaaende de kvindelige Præster.

Men med Hensyn til den teologiske Embedseksamen blev der i Landstinget rettet et ret stærkt Angreb paa den Uddannelse, der i Øjeblikket foregaar, baade af Venstres Ordfører og af den socialdemokratiske Ordfører, men egentlig talt stærkest af Venstres Ordfører og paa den sædvanlige Maade, hvorpaa dette ærede Medlem optræder, d. v. s. med uforgribelig Sikkerhed om at vide alt muligt mellem Himmel og Jord og ogsaa at kende til Enkeltheder med Hensyn til den teologiske Uddannelse. Jeg har haft Lejlighed til ved andre vigtige Spørgsmaals Behandling, navnlig da man drøftede Spørgsmaalet om Nedsættelsen af en højest vigtig Kommission med Hensyn til den danske Folkekirke, hvilken det ærede Medlem baade med Hænder og Fødder modsatte sig, at gøre mig bekendt med, hvorledes alle mulige Argumenter faldt fuldkommen haabløst af paa det vedkommende højtærede kvindelige Medlems Tankegang. Det var haabløst overhovedet at argumentere med Fru Gautier Schmit, fordi Kendsgerningerne ikke spiller nogen Rolle for hende. Jeg har i høj Grad det samme Indtryk med Hensyn til Omtalen af den teologiske Uddannelse og Eksamen ved denne Lejlighed.

Det ærede Medlem af Landstinget omtalte, at der skulde lægges større Vægt paa Missionshistorien, men hun syntes ikke at vide, at der netop er ansat en Mand til at docere Missionshistorie, og at der lægges en meget stærk Vægt paa denne Gren af Kirkehistorien. I det hele taget syntes det, at det ærede Medlem med Hensyn til en Række nødvendige Fag ikke vidste, at netop de Spørgsmaal, som hun ønskede inddraget i den teologiske Uddannelse, i høj Grad er inddraget deri. Jeg skal kun tilføje, at naar hun til Slut opfordrede Ministeren til snarest muligt at tage Initiativet til en Reform paa dette Omraade, hvilket jo praktisk talt vil sige til Nedsættelse af en Kommission, der skal drøfte dette Spørgsmaal om det teologiske

Studiums Omdannelse, glæder det mig naturligt, at det ærede Medlem fra det andet høje Ting har Interesse for visse Kommissioner — men desværre ikke for den, der nødvendigt er paakrævet af Forholdene i den danske Kirke.

Om Nedsættelsen af en saadan Kommission eller Udvalg til Forhandling om det teologiske Studium maa jeg dog sige, at det ikke alene vil være højest upaakrævet, men vil føre til en uendelig Forvirring. For et Par Aar siden blev der nemlig af det teologiske Studenterraad foretaget en Henvendelse til samtlige Præster, nej, jeg tror for Resten ikke, det var til alle Præster, men til visse Klasser af Præster, som man mente var saa unge, at de endnu havde virkeligt Kendskab til Studieforholdene. Der kom en Masse Besvarelser, men da man skulde behandle dem for at se at faa Erfaring for, hvor man mente, at Skoen trykkede, og hvor der derfor trængtes til Forbedringer, viste det sig, at Uenigheden var saa uendelig, at det var fuldstændig umuligt at sige, hvad der med Hensyn til Fornyelse var en Opinion, der var stærk og levende i den danske Præstestand. Hovedsagen var imidlertid, at man var veltilfreds med de almindelige Rammer og de Fag, som det teologiske Studium omfatter, og selvfølgelig med Rette, fordi disse Fag er af en saadan Art, at de netop fyldestgør den Uddannelse, der til enhver Tid maa kræves, og fordi Fagene er i Stand til, saadan som de doceres, at fornyes paa en saadan Maade, at de Spørgsmaal, der har Betydning for Tiden, netop tages op.

Men i øvrigt, naar det ærede Medlem af det andet Ting ønsker nye Fag indført i det teologiske Studium, skal jeg jo ikke modsætte mig, at vi faar en Personaleforøgelse ved det teologiske Fakultet. Det kan være meget rart, og det glæder mig, at man fra Venstres Side, som ellers er meget sparsommeligt med Hensyn til dette, aabenbart er stærkt optaget af at faa en saadan Forøgelse af Lærerkræfterne ved det teologiske Fakultet. Thi det maa dog vel Fru Gautier Schmit forstaa, at man kan ikke indføre visse fuldstændig nye Lærefag, uden at der er nogle Personer, som docerer dem, og det vil altsaa betyde en Udgiftsforøgelse til saadanne Kursus.

Jeg skal hermed slutte mine Bemærkninger om Lovforslaget. Jeg for mit Vedkommende kunde meget vel acceptere, at man ikke nedsatte Udvalg om det, men hvis der nedsættes Udvalg, er der forskellige Spørgsmaal, som jeg ogsaa ønsker nærmere belyst i dette Udvalg, og Oplys-